

Babits versek

Húsvét előtt		Fortissimo
S ha kiszakad ajkam, akkor is, e vad, vad március évadán, izgatva belül az izgatott fákkal, a harci márciusi inni való sós, vérizü szélről részegen, a felleg alatt, sodrában a szörnyü malomnak: ha szétszakad ajkam, akkor is, ha vérbe lábbad a dallal és magam sem hallva a nagy Malom zúgásán át, dalomnak ízét a kinnak ízén tudnám csak érezni, akkor is mennyi a vér! - szakadjon a véres ének! Van most dicsérni hősöket, Istenem! van óriások vak diadalmaid zengeni, gépeket, ádáz munkára hűlni borogatott ágyúk izzó torkait: de nem győzelmi ének az énekem, érctalpait a tipró diadalnak nem tisztelem én, sem az önkény pokoli malmát: mert rejtetek élet száz szele, március friss vérizgalma nem türi géphalált zengeni, malmokat; inkább szerelmet, embert, életeket, meg nem alvadt fűrgé vért: s ha ajkam ronggyá szétszakad, akkor is ez inni való sós vérizü szélben, a felleg alatt, sodrában a szörnyü Malomnak, mely trónokat öröl, nemzeteket, százados korlátokat roppantva tör szét, érczabolát, multak acél hiteit, s lélekkel a testet, dupla halál vércafatáva morzsolva a szűz Hold arcába köpi s egy nemzedéket egy kerék- forgása lejárta: én mégsem a gépet énekelem márciusba, most mikor a levegőn, a szél erején érezni nedves izét vérünk nedvének, drága magyar vér italának: nekem mikor ittam e sós levegőt, kisebzett szájam és a szók most fájnak e szájnak:	de ha szétszakad ajkam, akkor is, magyar dal március évadán, szélnek tör a véres ének! Én nem a győztest énekelem, nem a nép-gépet, a vak hőst, kinek minden lépése halál, tekintetétől ájul a szó, kéznyomása szolgaság, hanem azt, aki lesz, akárki, ki először mondja ki azt a szót, ki először el meri mondani, kiáltani, bátor, bátor, azt a varázsszót, százezrek várta, lélekzetadó, szent, embermegváltó, visszaadó, nemzetmegmentő, kapunyitó, szabadító drága szót, hogyan elég! hogyan elég! elég volt! hogyan béke! béke! béke! béke már! Legyen vége már! Aki alszik, aludjon, aki él az éljen, a szegény hős pihenjen, szegény nép reméljen. Szóljanak a harangok, szóljon alleluja! mire jön új március, viruljunk ki újra! egyik rész a munkára, másik temetésre adjon Isten bort, buzát, bort a feledésre! Ó, béke! béke! legyen béke már! Legyen vége már! Aki halott, megbocsát, ragyog az ég sátra. Testvérek, ha túl leszünk, sohse nézünk hátra! Ki a bűnös, ne kérdjük, ültessünk virágot, szeressük és megértsük az egész világot: egyik rész a munkára, másik temetésre: adjon Isten bort, buzát, bort a feledésre!	Haragszik és dül-fül az Isten vagy csak talán alszik az égben, aluszik vagy halott is éppen - ki költi őt föl, emberek? Anyák, sírjátok hangosabban: akit föl nem ver annyi ágyú, rezzenti-é gyenge sírástok? És ne is könnyel sírjátok, mert a könny mind csak földre hull hanggal sírjátok föl az égre, sírjátok irgalmatlanul: ne oly édesen mint a forrás, ne oly zenével mint a zápor, ne mint a régi Niobék: hanem parttalan mint az árvíz, sírjátok vagy a görgeteg lavina, sírjátok jeget, tűzet sírjátok mint a láva! A drága fiúk hullanak vérben a hóra napra-nap. Ne hagyjatok aludni senkit: ki ma csendes, gonosz vagy gyáva, de érdemes-e félni még? és érdemes-e élni még? Ó, mért nem hallani hangotok? Menjetek a piacra sírni, sikoltsatok a templomokban vadak asszonyai, vadakká imuljatok örjítő, örült imában! És ha hasztalan ima, sírás: - mi káromolni <i>tudunk</i> még, férfiak! Ma már hiszünk káromlani-érdemes alvó magasságot a Sorsban. Hányjuk álmára kopogó bestemmiáknak jégesőjét! Mért van, ha nincs? Mért nincs, ha van? Tagadjuk őt, talán fölébred! Cibáljuk őt, verjük a szókkal! mint aki gazda horkol égő házban - a süket Istenét! Süket! Süket!... Ó ma milyen jó volna süketnek mint az Isten! Süket a föld, nem érzi hátán hadak alázó dobogását. Jó volna süketen csirázni mint virághagyma föld alatt: minden süket, földben, Istenben csak az ember szakadt ki a süket Istenből iszonyokra kikelt belőle féreg-módon, Isten férgének, viszkető nyüzsgésre, fájni - mert ami nem süket Isten: fájdalom, míg az Istenbe visszahal!